По телевізору раз у раз рекламували ялинки: "Купуйте ялинки! Наші ялинки мають здібність озонювати повітря у ваших квартирах!"

Ще вчора, слухаючи про ту здібність ялинок, Люльків тато кривився, як середа на п'ятницю. Мав таку міну, наче проковтнув цукерок, намащений гірчицею.

Люльків тато дуже сердився, коли хтось калічив рідну мову. Людей, які не вміли чи не хотіли чути слів, називав глухманами. Якось через телерекламу булочок втратив апетит надовго. "Наші булочки самі свіжі, самі дешеві, з духм'яною корочкою, вибирайте на любий смак!" — кричав тато у слухавку, телефонуючи на телестудію, — чи хоч знає той глухман, який фабрикував рекламу, скільки помилок наробив в одному реченні?!" "Невіжу навчити", — зітхала милосердна мама.

Та нині, напередодні Різдва Христового, в чеканні Святого Вечора, ніщо не могло зіпсувати татові настрою.

— Ти ба, які здібні ялинки, — розсміявся тато, — глянь, синку, і наша ялинка здібна втримати стільки прикрас, цукерок, яблук, горіхів.

— Няв! — погодився кіт Мацько і подався на кухню, де здібна мама готувала дванадцять здібних страв.

На Святий Вечір усе оживає. Навіть звірі і худоба здібні говорити людською мовою. Тато, наче карамелькою, смакував словом "здібний": і ялинка здібна, і Мацько нині буде здібний говорити, і завтра їхня маленька вітальня буде здібною вмістити велику громаду колядників: і трьох царів зі Сходу, і ангелів, і пастушків, чортика, міхоношу, Козу...

— От тільки наш вузенький коридорчик не здібний пропустити всіх одразу, — зітхнула мама, яка саме прослизнула коридорчиком з кухні у вітальню. — Доведеться, як минулого року, шикуватися у чергу...

Так і було. Прийшло Різдво — радісне, засніжене, зі сміхом і гамором, з колядниками.

Задзеленчали дзвіночки, і тато відчинив колядникам двері, попросив заходити у вітальню, де вже на них чекали мама і Люлько. Мацько заліз під ялинку, не зі страху, а щоб всім стало місця.

Гусачком через коридорчик колядники йшли та йшли. Вже три царі зі Сходу з ангелами співали у вітальні "Нова радість стала", а міхоноша з Козою все ще тусувалися у хвості черги на сходовому майданчику. Коли дійшло до віншувань господареві, господині та їхньому синові, коридорчик вже пустував.

У вітальні тіснота, яблуку впасти ніде. Зрештою, яблука не збиралися падати, трималися ялинки міцно. Таця з тістечками, якими мама пригощала колядників, кружляла на витягнутих руках над їхніми головами, як летюча тарілка. І їй приземлитися було ніде, хіба що комусь на голову.

Виходили колядники, як і входили: гусачком, по одному.

— Тату, — запитав Люлько, коли вже всі колядники вийшли, — а чортик має здібність чи здатність капостити?

— І одне, і друге, — відповів тато, і вони обоє — і тато, і син, — одночасно глянули на калюжку, яка залишилася на тому місці, де стояв чортик. Всі колядники ще перед брамою обмели сніг зі своїх чобіт, крім чортика. — За чортами завжди золоті...

...золоті верби ростуть! — скінчив речення Люлько. Бог обдарував тата абсолютним слухом до слова. І Люлька теж.

А дві пари вух з такими здібностями — це вже сила. Начувайтеся, глухмани!..